

Předmluva

Je načase zkoumat fakta

... Máme množství údajů, o jejichž hodnověrnosti není pochyb. Svědčí o existenci jakýchsi sil, nějakých rozumných bytostí, které zasahují do našeho lidského života.

Konstantin Ciolkovskij (1857 – 1935)

Slova vynikajícího vědce, zakladatele světové kosmonautiky jasně svědčí o jeho názorech na tajemnou a spornou problematiku možných kontaktů pozemské civilizace s rozumnými bytostmi z jiných světů. A opravdu – byli někdy na Zemi mimozemšťané? Existuje kontakt s nimi? Je možný v budoucnosti? Tyto otázky znepokojují nejen běžné lidi, ale nedávají spát ani odborníkům.

Geniální vědec nejenže předvídal let člověka do vesmíru, ale už dávno před začátkem kosmické éry a vznikem všeobecného zájmu o přivandrovalce hovořil o možnosti existence mimozemských civilizací, které by se mohly kontaktovat s člověkem. Jaká fakta měl Ciolkovskij na mysli? To bohužel nevíme, protože je konkrétně nejmenuje. Samo jeho tvrzení je však mnohoznačné. Svědčí o tom, že už tehdy, před půl stoletím, existovala fakta, někdo je sesbíral a pokoušel se analyzovat je.

Je známo, že před dvaceti lety skupiny vědců na celém světě sesbíraly kolem 250 000 nejrůznějších zpráv o neobyčejných jevech a létajících objektech, o kontaktech lidí s mimozemšťany a hominidy. Jsou všechny tyto zprávy bez výjimky falzifikací nebo halucinací? Není příliš mnoho pomatenců? Nebo skutečně existují nějaká fakta a je třeba je podrobně prozkoumat?

Už v roce 1928 K. E. Ciolkovskij ve svém díle *Vůle vesmíru*. Neznámé rozumné síly, napsal: „V dějinách i v literatuře se uvádí množství neobjasněných jevů. Většinu z nich je možné považovat

za halucinace nebo podobné nesmysly. Ale skutečně všechny? Nyní, vzhledem na dokázanou možnost meziplanetárního spojení, musíme být k takovým „nepochopitelným“ jevům pozornější... Připouštíme, že část těchto jevů není iluzí, ale důkazem toho, že ve vesmíru existují neznámé rozumné síly...“ Ciolkovskij za takové považoval i ty jevy na obloze, které sám pozoroval na jaře v roce 1886 – geometrické obrazce a obraz člověka – i nápis „čAu“ na horizontu během západu Slunce 31. 5. 1928. Takže i sám Ciolkovskij pozoroval tzv. anomální jevy.

Ve světě se dějí různé nepochopitelné věci a vědci nacházejí různá svědectví o kontaktech mimozemšťanů s lidmi v dávné minulosti. V současnosti tisíce lidí pozorují na obloze neznámé objekty. Jak máme my, vědci, hodnotit množství podobných faktů? Je to dobře připravená mystifikace nebo pravda? Každý si může zvolit interpretaci, která mu vyhovuje. Nejjednodušší by bylo zasmát se nad všemi těmi historkami. Mně osobně však vůbec do smíchu není.

Je známo, že během prvního střetnutí M. Gorbačova a R. Reagana v Ženevě prezident USA vyslovil myšlenku o tom, že když Zemi bude hrozit vpád mimozemšťanů, USA a SSSR se spojí, aby ho odrazily. Co to znamenalo? Náhodně utroušená myšlenka? Hyperbola vyřčená proto, aby podtrhla důležitost střetnutí nejvyšších představitelů dvou velmocí? Je však též celkem možné, že R. Reagan nežertoval. Je to příliš vážné téma na vtipkování v nejvyšších kruzích.

Jsem hluboce přesvědčený o objektivnosti a hodnověrnosti mnoha údajů o UFO. Sám více než 20 let se zájmem sleduji tyto výzkumy spolu s odborníky z nejrůznějších oblastí. Chápu, že střízlivě uvažující člověk se těžko zbaví myšlenky, že všechny tyto události nejsou více než zábava. Nemůžeme se však nepozastavit nad tím, že existuje příliš mnoho svědectví o neznámých objektech a jejich pasažérech, a takové množství faktů můžeme vysvětlit jen dvěma způsoby:

1. buď jsou pozemšťané pod vlivem masové hypnózy,
  2. nebo mimozemské civilizace skutečně pozorují naši planetu.
- Třetí možnost není.

Proč bychom nemohli předpokládat, že třeba jen některé z létajících talířů jsou skutečně přístroje mimozemských civilizací? Vždyť o tom, že existují, nepochybují ani mnozí významní vědci.

Opět se vraťme k názorům K. E. Ciolkovského, který nás o existenci života na jiných planetách přesvědčoval v mnoha svých dílech už v době, kdy se UFO ještě ani neuvádělo. Ve své práci Vědecká etika napsal: „Tvrdit, že vesmír je pustý, bez života, jen proto, že o něm nevíme, je velký omyl.“ Ciolkovskij se domníval, že při osídlování vesmíru civilizací vznikaly velmi různorodé formy dokonalých bytostí přizpůsobených životu v různých atmosférách, různé přitažlivosti, na rozličných planetách s různou potravou, ale i bez ní, jen slunečními paprsky. Bytosti, které snášejí teplo i zimu.

Stále znovu a znovu je kladena otázka, proč až dosud představitelé mimozemských civilizací nedali lidem jasně najevo svoji existenci. Ciolkovskij jako by předvídal takové otázky a už v roce 1933 napsal odpověď studentovi A. Judinovi z Tomska: „Pokusy vyšších bytostí pomoci nám jsou možné, proto taky pokračují, ale v současnosti... my, lidé, nepřesvědčíme zvířata o nerozumnosti jejich života. Rozdíl mezi námi a dokonalými bytostmi z jiných planet nebude menší...“

Jestliže však připouštíme možnost kontaktů s mimozemskou civilizací, měli bychom si ujasnit, co od nich očekáváme. Mělo by se otevřeně hovořit i o tomto problému. Je načase přejít z čistě teoretické oblasti do oblasti vědecko-praktické. Hledat a vysvětlovat fakta o kontaktech s představiteli jiných světů musejí seriózní vědecké kolektivy, které, a to je třeba zdůraznit, by nezavrhovaly svědky, ale které by hledaly důkazy a vysvětlení. Znovu uvedu Ciolkovského, který byl proti jakémukoliv omezování sféry vědeckého poznání. Jednou rozhořčeně vyprávěl A. Čiževskému, jednomu ze zakladatelů kosmobiologie, o lidech, kteří považují za vědecké jen to, co „mají pevně v ruce“, a neznámé vyčleňují ze sféry věd. (V tom smyslu, že hmotné je jen to, co je hmatatelné.)

„Musíme prozkoumat ještě celý svět, tolik je v něm neznámého a úplně nepochopitelného. My si však už předem klademe překážky: Toto můžeme, a toto ne! Toto ber a studuj, ale tohoto se nesmíš dotýkat.“ Je to řečeno jasně a výstižně. Výzkumy v oblasti UFO jsou

teprve v úplných začátcích a už je zavrhuje jako absurdní, protože protirečí ... vědě.

Proto je pro mne velkým potěšením, že se naši čtenáři budou moci seznámit aspoň s částí výsledků výzkumu, který řídil vynikající ruský odborník, specialista na kontakty s UFO, předseda ufologického výboru v Donbaské oblasti, lékař - psychiatr, docent G. J. Leščenko.

Přeji Vám nejen mnoho příjemných chvil při čtení tohoto fascinujícího díla, ale i mnoho podnětů na zamyšlení.

RNDr. Ján Bienik, CSc.

KAPITOLA I

STRUČNÝ HISTORICKÝ PŘEHLED UŽ STAROVĚKÉ CIVILIZACE

Už v dávné minulosti byli lidé svědky mnoha pro ně nepochopitelných jevů, které připisovali jakýmsi nadpřirozeným silám, včetně Boha. UFO možno pozorovat v průběhu celé lidské historie. To přesvědčivě dokazují svědectví, která vědci odhalili v mnoha písemných památkách různých období a národů.

Nejstarším písemným svědectvím o UFO z dávné minulosti je letopis egyptského faraona XVII. dynastie Tutmose III.: „V roce 22, třetího měsíce zimy, o šesté hodině dne písař Domu života... zapsal, že z nebe se spustil ohnivý kruh – těleso bylo jeden rod dlouhé a jeden rod široké (jeden rod – 5,03 m, pozn. překl.)... lidé si lehli na břicho... a potom to šli ohlásit faraonovi. Jeho Velkolepost o tom přemýšlela... tyto jevy se stávaly častěji na nebi než předtím... zářily jasněji než jasné slunce a rozprostíraly se až po čtyři nebeské opory. Faraonova armáda se dívala nahoru, s ním uprostřed. Po večerním jídle se tyto ohnivé kruhy zdvihly výše do nebe na jih. Faraon rozkázal zapálit kadidlo tymián, aby se obnovil mír na zemi, a zapsat to do análů Domu života..., aby si to pamatovali věčně...“

Staročínské letopisy uchovávají svědectví o neobyčejných, moudrých a humánních bytostech, „synech nebes“, kteří přiletěli na Zemi ze souhvězdí Velkého lva. Ze všech „synů nebes“ největší stopu v čínské mytologii zanechal Chuandi, který se objevil v povodí řeky Chuan-Che ve 26. století př. n. l. Chuandi a jeho pomocníci působili v severní Číně, tam, kde později vzniklo jádro čínské civilizace. Osvojování jihu uskutečnili Či Ju a jeho bratři. Či Ju, stejně jako Chuandi, měl čtyři oči, šest rukou nebo manipulátorů. Velmi zvláštní se zdála být hlava, která byla z mědi se železným čelem a s jakýmsi trojzubci místo uší. „Synové nebes“ naučili lidi kopat studny, dělat vozy a postroj pro voly, zhotovovat hudební nástroje, vyrábět čluny, budovat obranné stavby, léčit se akupunk-

turou, vést kalendář. Samotní „synové nebes“ vytvářeli hvězdné mapy, prováděli astronomická pozorování pomocí obrovských leštěných zrcadel. Chuandi konstruoval z kovu a používal přístroje, které pojmenovali „podivuhodnými trojnožkami“. Trojnožkou bylo možné pohybovat a zastavovat ji. Podobala se „draku, který letěl mezi mraky“, a zanedlouho se stejný „drak“ objevil ve skutečnosti a vzal s sebou Chuandiho spolu s jeho pomocníky.

Učitelé – rádcové, kteří dali lidem mnohé užitečné znalosti a naučili je řemeslům na úsvitu jejich rozvoje, existují u mnoha národů Starého a Nového světa. V mýtu, který nám zanechal kmen Dogonů, kteří žijí na planině Badiogara v republice Mali, se hovoří o lidech, které poločlověk – polohad Nommo přivezl na Zemi ze Síría na obrovském dvojpalubovém korábu. „Nommo měl červené oči a tři páry pružných končetin bez kloubů. Tělo bylo hladké, lesklé, pokryté zelenými vlákny.“ Dogonové si myslí, že od Nomma pochází i jejich předek (prarodič) Lebe. Na stěnách svých svatyní Dogonové zobrazili Saturn v podobě dvou soustředných kružnic: první je samotná planeta, druhá je její prstenec. Vidět takto Saturn je možné jen z kosmu.

Podobné znalosti jako kmen Dogonů a obrovské tajné vědomosti má i kmen Dikšitarů, který žije v indickém městě Čitambalam blízko Madrasu. Dikšitarové považují sami sebe za potomky lidí, „kteří v čele s bohem Šivou před několika tisíci lety přiletěli z kosmu na obrovském korábu.“ Šiva – Natarandža se zobrazuje s dvěma tvářemi (dva páry očí) a s dvěma páry rukou (tři páry končetin). Když Indové při tanci imitují pohyby těla boha Šivy, ohýbají ruce, nohy a trup, jako by neměli klouby. Indické tance dokazují, že Šiva vůbec neměl klouby a všechny části jeho těla se hadovitě ohýbaly.

Podle všeho v zobrazeních představitelů mimozemské civilizace (Chuandi – Nommo – Šiva) druhý pár očí a druhá tvář byly maska kosmické přilby, dva páry rukou byly rukávy košile skafandru s rukavicemi a ruce vytažené ze skafandru.

Aristoteles, který poznal vrhací kotouče starořeckých atletů, nazval objekty, které viděl na nebi, „nebeskými disky“. Bojovní Římané je při-

podobňovali k štítům. Ve druhém dílu Přírodní historie Plinius psal: „Za konzulátu Lucia a Gaja Valeria letěly při západu slunce po nebi od východu na západ hořící štíty a rozhazovaly jiskry.“

Alexandr Makedonský a jeho vojáci, kteří velmi dobře poznali zbraně, popisovali „ohromné zářící štíty“, jejichž nálet zkomplikoval pohyb řecké armády v roce 329 př. n. l., když se přepravovala přes řeku Djaksartu v Indii.

Podle svědectví římského historika Plutarcha v r. 73 př. n. l. vojska římského vojevůdce Lukulla a bosporského krále Mithridata se právě připravovala na boj nedaleko Dardanel, „když se najednou otevřelo nebe a ukázalo se velké ohnivé těleso, které letělo dolů do prostoru mezi oběma vojsky; vypadalo jako sud a jeho barva se podobala roztavenému stříbru. Protivníci se ulekli tohoto znamení a rozešli se bez boje.“

Na mnoha místech Země byla objevena na skalách vyobrazení, jejichž formy jsou typické pro UFO. Francouzský vědec a cestovatel Henry Lot objevil v poušti Sahara zobrazení, která jsou známá pod názvem fresky v Tassili. Je na nich zobrazen „Velký bůh Martanů“ – člověk nebo dvojruká bytost ve skafandru. Věk tohoto zobrazení je pět tisíc let. Socha této bytosti byla nalezena v Japonsku. Ve městě pravěkých Mayů Palenka našel mexický archeolog Alberto Puls Luilli hrobku urozeného Maye, který byl pohřben před více než 1 000 let. V hrobce byl nalezen sarkofág vyrobený ve formě rakety s kostmi pochovaného vůdce nebo kněze. Sarkofág byl přikrytý těžkou kamennou deskou. Obrázek znázorněný na desce se podobá výkresu rakety v průřezu, v níž sedí kosmonaut s rukama položenýma na řídicí páky.

Asi před 3 500 lety zmizelo z povrchu země město se 40 tisíci obyvateli Mohendjo-Daro v Indii (pátá velká civilizace starověku po Sumerech, Starém Egyptu, Sarazmu a Altyn-Depu). Ve staré indické poémě Mahabharáta se hovoří o tom, že příčinou tragédie byl mohutný výbuch, který následoval po oslepující nebeské záři

a „ohni bez dýmu“. Od vysoké teploty začaly vřít okolní vody a „ryby vypadaly jako ohořelé“. Indický archeolog R. D. Benerdji objevil ruiny Mohendjo-Daro v roce 1922 a potvrdil pověst o katastrofě. Podle polohy nalezených koster bylo vidět, že předtím, než zahynuli, lidé klidně chodili po ulicích města. Spáleniště Mohendjo-Daro čímsi připomínalo Hirošimu a Nagasaki po atomovém výbuchu, kde tlaková vlna a záření působily shora. Profesor O. A. Odekov zastává hypotézu, že výbuch se stal při nezdařilém manévrování korábu z jiné planety, který navštívil v té epoše naši Zemi. Zřejmě byl tlak tak silný, že vyprovokoval zemětřesení připravené v hlubinách země, jehož ohnisko bylo 140 km na jih od Mohendjo-Daro.

V XI. století př. n. l. psal čínský vědec Šen Kua o náhlém zjevení se „nebeské perly“ v blízkosti města Jančjou (dnešní provincie Czjansu, severovýchodně od Šanghaje): „Můj přítel ji pozoroval v blízkosti jezera Šin Kai. Jednou v noci náhle uviděl „perlu“ neda-leko od sebe. Nejprve se trochu pootevřela, vycházelo z ní světlo, jako by se vinula zlatá nit. Zanedlouho nečekaně otevřela svoji lasturu úplně. Rozměry lastury dosahovaly polovičku kulatého banketového stolu. Ale perla byla velká jako pěst. Jasné světlo neumožňovalo dívat se přímo na ni. Na vzdálenost deseti nebo více li (t. j. více než 2 km) byly osvětleny všechny stromy a keře, jako by vycházelo slunce.“

Ale i mnohem později

V pověsti o Mamajevské krvavé bitvě při popisování vrcholu Kulikovské bitvy 8. září roku 1380 letopisec svědčí: „V šesté hodině toho dne jsem viděl na vámi otevřené nebe, z něho vyšel oblak jako červená zora, který se spustil nízko nad pluky velkého knížete.“

23. května roku 1453, když Turci obklíčili Konstantinopol, obyvatelé města i útočníci do půlnoci pozorovali na nebi letící svítící objekt.

21. dubna roku 1551 se v Magdeburgu na bezoblačném nebi nečekaně objevila tři slunce, vedle nichž jako svatební závoj zářily

mnohobarevné duhy. Imperátor Karel V. zohlednil tuto situaci a byl nucen stáhnout obléhání města, které vedli patnáct měsíců princ Saxonský a Braniborský.

Přesně za deset let (14. dubna 1561) se na ranní obloze německého města Norimberk nad střechami domů objevilo velké množství koulí a kotoučů červené, černé a bledě modré barvy. Za nějaký čas se před očima občanů města objevily dva obrovské válce, které se pohybovaly ve vzduchu, začaly si vyměňovat světelné paprsky, což místní obyvatelé pochopili jako „bitvu“ mezi nimi.

Ve vydání „Akty historické“, sebrané a a vydané archeologickou komisí (d. IV. SPb, 1842) na stranách 331 – 332 v § 170 pod nadpisem 1662 listopadu 30. a 1663 srpna, Popisy Kirilo-Běloozerského kláštera úřadům o meteoritech, které se objevily „v Běloozerském okrese“, se uvádí písemná zpráva, sestavená Ivaškem Rževskim a adresovaná „panu archimandritovi Nikotovi“ o události, která se stala v Běloozerském okrese. Podstata hlášení v moderní interpretaci vypadá takto: 15. srpna 1663 mezi 10. a 12. hodinou místního času dopoledne bylo slyšet silný hluk a z jasného nebe se objevila ohnivá koule o průměru minimálně 40 m, která se pohybovala jižním směrem, klesla a začala se klouzat nad vodní plochou jezera Robozero. Z přední části koule vycházely dva ohnivé paprsky a po stranách vycházel modrošedý dým. Když koule proletěla určitou vzdálenost nad jezerem, zmizela. Po krátké době se však znovu objevila přibližně půl kilometru na jihozápad od toho místa, kde byla pozorována předtím. Její další objevení se skončilo zmenšením jasnosti záření a zmizením. Ještě za nějakou dobu se totiž rozpálené těleso, které jako by se zvětšilo, stalo ještě větším, objevilo půl kilometru západním směrem a potom zhaslo a zmizelo. Rozměry jezera nejsou veliké, přibližně dva kilometry délky a asi kilometr šířky. Když se objevilo toto těleso, pokoušeli se k němu přiblížit rolníci na člunu. Pokus nebyl úspěšný, v blízkosti tělesa bylo nesnesitelné horko. Světlo od tělesa bylo tak jasné, že bylo možné vidět na dno osm metrů hlubokého jezera a ryby, které plavaly před ohněm na všechny strany. Tam, kde oheň při svém pohybu pálil vodu, se na jejím povrchu objevil hnědočerný povlak, podobající se rzi, který potom vítr rozfoukal.